

Grotesk ~ A Gotisch Episch

door GE Graven

Hoofdstuk VIII

~**Een** ongewone situatie hing boven het terrein van de abdij en openbaarde zich door

De schaduwen die werden geworpen, leken te hoog, te breed of te verdraaid voor de objecten die ze wierpen. De objecten zelf leken veel verder weg dan ze in werkelijkheid waren, en de fakkelvlammen van de soldaten leken te langzaam of zelfs achterwaarts te flikkeren. Andere bewegingen leken eveneens vreemd, en de nieuwe omstandigheden openbaarden zich ook door kleinere openbaringen, zoals de kreten van de mannen, die klonken als gedempte roepen onder water, en een aanhoudend gerinkel in hun oren terwijl ze zichzelf herhaalden in hun gesprekken. De geschrokken paarden trappelden in de aarde alsof de nerveuze dieren een trillende aarde voelden. Dan was er nog de eigenaardige geur – niet zo scherp als die van wilde rozen, maar eerder onaangenaam, met een zweem van bedwelmende paddenstoelen. Een diepe teug van de nieuwe lucht kon de zintuigen gemakkelijk in de war brengen, net als een duizeligheidsaanval, en de geur was net zo waarneembaar als de geur van een naderende storm, hoe vreemd die ook was voor elke herinnering. Een onnatuurlijke toestand hing inderdaad boven de abdij, even afschuwelijk als de pas geopende poortsteen die deze toestand had veroorzaakt.

Een klaagzang klonk vanaf het uiteinde van de binnenplaats, en een eenzame soldaat rende naar de slaapzaal en liep onder de ramen door. Een olielamp scheen hoog bovenin een raam.

Hij sloeg hem tegen de muur, die uit een raamkozijn was gevallen. Een tweede bewaker kwam hem meteen tegen. Hij hielp de gewonde man overeind en leidde hem weg van het gebouw. De daders, twee jonge schildknapen, leunden uit een raam op de bovenverdieping en wezen naar hun plotselinge vlucht.

Massaal marcheerden soldaten onder opgeheven fakkels door en omsingelden de ingang van de slaapzaal om te voorkomen dat de priesters konden ontsnappen. Een oudere monnik met een witte baard baande zich een weg door de in habijten gehulde gevangenen en balde zijn vuist, terwijl hij de zeer lange sergeant-at-arms toesprak. "Als u een dienaar van de Heer bent, leg dan uw wapens neer en laat ons doorgang!"

De sergeant schreeuwde terug: "Ga terug naar je kamer, pater!"

De monnik bleef staan en fulmineerde: "Beschouw het werk van God en zijn dienaren liever dan de bevelen van uw aanvoerder! Alleen wij kunnen rechtzetten wat jullie krom hebben gemaakt. Wees voorzichtig met uw stappen op deze heilige grond en ga opzij, zodat wij uw onrecht kunnen herstellen!"

De sergeant schreeuwde boven het protest van de priesters uit: "Keer terug naar jullie kamers! Anders zal er bloed vloeien!" Toch ging de confrontatie tussen soldaten en priesters door, terwijl de monniken uit de deuropening stroomden en zich nog dichterbij de soldaten voegden. 'Grijp die priester!' riep een soldaat, wijzend naar de hoek van de slaapzaal waar een in een gewaad en kap gehulde silhouet te zien was. De schaduw draaide zich om en vluchtte. Twee bewakers zetten de achtervolging in en doken de struiken in. Bladeren zwiëpten en takken braken af, begeleid door het gegrom en gekreun van een hevig gevecht.

Broeder Nicolaas rukte zich een weg door de gewaden en gromde een bewaker in het gezicht: "Beschouw ons broeders niet als onbekwaam." Hij greep de bewaker bij zijn vest en trok hem naar zich toe. "Verlaat ons en onze abdij!"

De onbewogen soldaat fronste zijn wenkbrauwen. 'Je lijkt nogal zelfverzekerd – een ongewapende... ' een priester tegen een leger?

Nicolaas keek hem dreigend aan en preekte: "Als een leger tegen ons optrekt, zullen we niet vrezen; en als er oorlog tegen ons uitbreekt, zullen we hierin vertrouwen hebben."

'Zelfverzekerd? Of dwaas?' vroeg de bewaker hem. 'Uw woorden lijken u misschien juist, maar u kunt beter naar goed advies luisteren.' De soldaat boog zich naar Nicolaas toe en de monnik trok een grimas. 'Dwing me niet, priester.' Opnieuw trok Nicolaas een grimas en keek naar het mes dat de man tegen zijn buik drukte. 'Ga terug naar binnen en leef om een andere dag te bidden!'

'Binnenkort zul je om die gebeden smeken, soldaat,' adviseerde Nicolaas hem, terwijl hij zich achter een muur van gewaden terugtrok.

'Wapens gereed!', brulde de sergeant-majoor. Zwaarden en lange messen werden in de lucht gehesen. flitste in het fakkellicht. "Sluit de gelederen!" Als één man stormden de soldaten op de slaapzaal af. De sergeant bestormde de ingang en dreef de monniken terug het gebouw in. Ze barricadeerden de deuren, waarna hij een rij bewakers voor hen opstelde. Vervolgens stelde hij de overgebleven mannen op rondom het hele gebouw om een muur van fakkeldragers te vormen die de vele ramen bewaakten.

Op het terrein van de abdij, voor het gebouw waar de ingang van de catacomben zich bevond, stonden bijna twintig soldaten dicht bij elkaar op de binnenplaats, gehuld in fakkels. Ze hadden allang de hoop opgegeven Lazarus in de cryptetunnels te vinden en waren daarom gestopt met zoeken. Ze verzamelden zich om de bovenste regionen van de kathedraal te inspecteren. Gloeiende verschijningen wemelden rond de klokkentorens en doken tussen de vele rijen groteske beelden door. De meeste jonge mannen waren nieuwkomers in het compagnie van kapitein Bourne, onderdeel van de Koninklijke Garde van Zijne Majesteit . Een oudere soldaat met zilvergrijs haar stond tussen hen in, en in tegenstelling tot de anderen was de aandacht van zijn bevelhebber elders. Terwijl een jonge soldaat een fakkel vasthield, bekeek de oudere man een opgerolde stapel broze bladzijden. Uiteindelijk draaide hij zich naar de soldaat om en vroeg hem: "En deze perkamenten lagen in het bed van de Duivelsjongen ?"

'Ja, we vonden ze verstopt tussen het walstro,' antwoordde de bewaker. ' Ik wist niet dat u kon lezen.'

'Ja,' zei de oude officier. 'Tot op zekere hoogte.'

'Wat staat er dan?'

De agent verplaatste de papieren, verder van zijn gezicht, terwijl hij onder het zaklamplicht zijn ogen samenknijpte. "De eerste pagina lijkt een brief te zijn, geschreven door een gevangengenomen geestelijke die een soort vertaler was." Hij liet zijn blik zakken naar de onderkant van het perkament. "Aan zijn teken noemde hij zichzelf Naramsin."

'En wat staat er op de andere pagina's?' vroeg de jongere man.

De agent schudde zijn hoofd. "Ik kan het handschrift niet lezen. Alle andere pagina's bevatten een soort vreemd schrift – niets wat ik sindsdien heb gelezen." Hij bladerde door de resterende pagina's. "En de symbolen lijken allemaal hetzelfde, maar toch anders. Misschien zijn het niet eens woorden."

De jonge bewaker boog zich naar het oor van de oudere man en fluisterde: "Ik weet waarom je de woorden niet kunt lezen. Het is de tong van de duivel zelf, zeg ik je!"

De agent deinsde achteruit en kneep zijn ogen samen. Vervolgens rolde hij haastig de bladzijden om en berispte hem. 'Je kunt niet eens lezen, en nu beweer je de tekens van de duivel te kennen ?'

De jongere soldaat verdedigde zich door naar het dak van de kathedraal te wijzen. "Hoe zou dat kunnen?"

Kun je die vliegende geesten verklaren, zo niet door de Duiveljongen en zijn geheime duivelsspreuken ?

Een bewaker in de buurt verdedigde zijn bewering tegenover de officier. "Hij spreekt de waarheid! Het kunnen alleen maar geesten zijn uit de diepste krochten van de hel zelf!"

De agent, volkomen gefrustreerd, draaide zich om en vroeg hem: 'Heb je ooit een geest gezien, jongen?'

'Nee,' gaf de man toe.

De agent greep de arm van de man vast. "Ben je ooit in de hel geweest, jongen?"

De man antwoordde: "Ik—Nee. Maar iedereen weet—"

'Hoe kun je me dan vertellen dat we geesten uit de hel zien?' De oude soldaat liet zijn arm los, zette zijn handen in zijn zij en keek omhoog. 'Wat mij betreft, ik heb nog nooit geesten, duivels of helle vuur gezien; toch heb ik er geen gewoonte van gemaakt om angst en leugens onder deze mannen te verspreiden. Eerlijk gezegd weet niemand van ons wat we hier zien.'

De deuren vlogen open en de soldaten draaiden zich om. Ze zagen twee verstikkende bewakers struikelen naar hen toe. De bewakers zakten op handen en knieën in elkaar, happend naar adem. De soldaten omsingelden hen en raaptten hun brandende fakkels op van de grond waar de bewakers ze hadden laten vallen. Een van de bewakers, die vooral hoestte, vertelde hen over een woedende brand diep in de catacomben. Hij kwam op adem en keek omhoog, eraan toevoegend: "We kunnen niets meer zien door de rook." In het licht van de fakkels zagen de soldaten zwarte tranen en witte strepen over met roet bedekte wangen rollen.

De jongere man richtte zich opnieuw tot de officier en wees naar de deur. "En hoe kunt u tunnels van steen die in vlammen opgaan verklaren, zo niet door demonische toverij?" van de Duiveljongen?"

Soldaten stormden langs de officier, op zoek naar het vuur, en toen de jongeman zich omdraaide om hen te volgen, greep hij hem bij de arm en trok hem bijna van zijn voeten. Hij pakte de fakkel van hem af en zei: 'Ik blijf niet in het donker staan terwijl jij achter vlammen aanjaagt, jongen.'

'Wilt u niet naar het vuur zoeken?'

De flegmatische officier grinnikte. 'Misschien kunt u ze even de tijd geven om terug te keren, blind en stikkend. En als een van hen zijn adem lang genoeg kan inhouden om het vuur te vinden, zal hij er niet over nagedacht hebben wat hij dan zou kunnen doen, en zelfs niet eens zijn behoefte doen in de vlammen voordat hij de rook ontvlucht.' Hij schudde zijn hoofd en gebaarde naar de deur. "Maar sluit je gerust bij hen aan, als het je verder pijn doet."

De jongeman stormde door de deuropening. De agent draaide zich om naar de twee mannen die nog steeds stonden.

Hij lag stikkend op de grond. "Wil je dan niet met de rest meegaan?"

Een van hen kwam moeizaam overeind en antwoordde: "Wij blijven hier."

'Je leert het snel als pijn je leidraad is,' merkte de geamuseerde soldaat op, alvorens diep adem te halen. 'Kom dan met me mee. Ik zoek water en genoeg emmers.'

De drie mannen liepen naar de refter op zoek naar de abdijput.

De sergeant-at-arms verliet de slaapzaal en marcheerde strak naar het badhuis. Toen hij de voorkant van het gebouw naderde en een aantal soldaten omsingelde, riep hij: "Hebben jullie een bekentenis afgedwongen?" De sergeant stapte tussen hen in en fakkels gingen opzij om een kleine, vuile soldaat met één arm te onthullen, wiens rechterarm ontbrak. Aan zijn voeten lag een Snikkend zat Thateus op de grond, met zijn rug tegen de muur van het badhuis. De man draaide zich om, Hij veegde bloed en haren van zijn vingers aan zijn broekspijp. Met een schorre stem antwoordde hij de sergeant: "Ze hebben de verblijfplaats van de Duivelsjongen nog niet onthuld. Maar ze staan op het punt te bezwijken, meneer."

De sergeant zag een gescheurde en modderige gezichtskap op de grond liggen, vlakbij zijn laarzen. Hij keek om zich heen en zag een bewaker apart van de rest staan, met een bezorgde uitdrukking op zijn gezicht. Aan zijn voeten lag een andere misvormde geestelijke jongen, gebroken en bijna naakt. Als Miguel niet zo'n constante rookwolk had uitgademd, had de jongen misschien wel een klein lijk. "Uw licht," beval de sergeant, terwijl hij een fakkel van de dichtstbijzijnde soldaat pakte.

Hij hurkte voor Thateus neer en bekeek zijn groteske verschijning, alvorens te zeggen:

"Vertel ons waar de schildknaap van Lazarus zich schuilhoudt, dan kunt u terugkeren naar de slaapzaal."

Thateus huilde alleen maar. Zijn hoofd wiegde heen en weer, alsof het te zwaar voor hem was om rechtop te blijven staan.

'Goed,' zei de soldaat, terwijl hij opstond en zich omdraaide, alvorens de eenarmige man toe te spreken:

'Laat u niet afschrikken door zijn uiterlijk. Hij is nog maar een jongen, en jongens kunnen gebroken worden.'

De soldaten zuchtten en schoven ongemakkelijk heen en weer, nadenkend over het pijnlijke en tergend langzame moment. Hij vroeg de soldaat met de ontbrekende arm: "Blijft de kapitein in de kerk?"

'Ik heb hem niet gezien,' antwoordde de man. De sergeant baande zich een weg door de bewakers terwijl hij spuugde: 'Zoek een evenwicht! Ik verwacht bekentenissen, geen dode jongens. En raak ze niet aan.' de monnik."

De eenarmige soldaat keek om zich heen en vroeg: "Welke monnik, meneer?"

'Hij is onderweg,' antwoordde de sergeant, terwijl hij naast de bewusteloze en onbedekte Miguel bleef staan. Hij beval de bewaker hem te bedekken, waarop de man abrupt zijn eigen vest uittrok. Hij wikkelde de jongen in. Met een goedkeurende knik verdween de sergeant in de duisternis. de binnenplaats.

In de noordelijke hoek van de abdij stonden gewapende soldaten als een rij standbeelden op wacht bij de zij-ingang van de kathedraal. *TINK!* Een klein steentje stuiterde tegen de helm van een van hen.

De bewakers en hij tuurden in de duisternis. *KNAL!* Een grotere steen raakte de helm van een andere soldaat en sloeg hem scheef. Hij sprong naar voren, greep het handvat van zijn zwaard, en zochten in de schaduwen naar de dader.

'Een stenengooier,' fluisterde de eerste bewaker.

'En ik zal hem een lesje leren,' gromde de tweede schildwacht, terwijl hij zijn wapen trok en Terugvallen in de gelederen.

Knal! Een enorm stuk van de bovenste richel van de kathedraal brak af en er ontstond een explosie van puin. De mannen werden door de lucht geslingerd. Toen de lawine was gaan liggen, lagen ze op de grond, gekneusd, verbluft en staarden ze stomverbaasd naar het dak.

Een woedende kapitein Bourne stormde door de deuren van de kathedraal. Hij scheen met een fakkel over de onbewaakte ingang en ontdekte dat zijn met stof bedekte soldaten vlakbij op het terrein lagen. Kreunend, wrijvend over hun hoofden en omhoogkijkend. De mannen sprongen op en haastten zich terug naar hun met puin bezaaide wachtposten, op hetzelfde moment dat twee verwarde monniken de kerkdeur uitkwamen en over losse stenen struikelden. Bourne liep weg van de deur en stapte tussen de gevallen stenen door – de grootste ervan had gemakkelijk een man kunnen verpletteren. Clodius en Greville volgden hem. De kapitein keek op en zag dat een groot deel van de dakrand ontbrak. Uiteindelijk keerde hij terug naar de rij soldaten en greep de arm van de langste bewaker, hem ondervragend: "Heb ik u niet bevolen deze deuren te beveiligen?"

'Vergeef me, kapitein,' antwoordde de soldaat. 'De kerk heeft ons zojuist bijna gedood.'

Bourne schudde hem wakker. "Verdomme, die kerkstenen! Heb je de kardinaal zomaar laten passeren?"

'Inderdaad, heer. U zei dat niemand deze deuren mocht betreden. De kardinaal kwam naar buiten, naar eigen zeggen op uw bevel, om een andere monnik te halen voor assistentie.'

De kapitein klemde zijn tanden op elkaar en gromde hem recht in het gezicht. "Ik heb zo'n bevel niet gegeven."

Clodius snelde naar voren. "Kapitein, hebben uw mannen gezien dat de kardinaal pages bij zich droeg?"

Bourne liet hem los. "Antwoord de monnik."

"Ja, veel documenten."

Greville veegde zijn tranen weg en kwam eindelijk weer een beetje bij zinnen. Hij wreef over zijn nek en overpeinsde de merkwaardige acties van kardinaal Blasi. 'Ging hij toen naar de slaapzaal om een monnik te halen? Kapitein, we waren volkomen beschikbaar en in staat om hem te helpen.'

'Is hij naar de slaapzaal gegaan?', vroeg Bourne.

'Nee, meneer. Hij liep richting de noordelijke poort van de abdij,' gaf de soldaat toe, wijzend in die richting. 'Hij leek gewond en had hulp nodig, zoals hij zelf zei.'

Bourne duwde de soldaat uit de formatie en smeedde hem tegen de muur van de ingang. "Jij verdomde bok! De sergeant-at-arms heeft de monniken in de slaapzaal opgesloten! Het enige gebouw buiten de abdijsmuur—" De kapitein herpakte zich en draaide zich om naar Clodius, terwijl hij zijn ogen tot spleetjes kneep. In het licht van de fakkel zag de monnik het bloed uit zijn gezicht wegtrekken. Bourne liet de soldaat los en schudde zijn hoofd bij een opkomende mogelijkheid. "Hij zou dat niet doen—zeker geen kardinaal."

Hij liep naar de deur en schreeuwde de kathedraal in: "Iedereen, verzamel je op het terrein onder bevel van de sergeant-at-arms!" Terwijl honderd natte en vuile soldaten de kerk uitstroomden, trok Bourne er drie van hen weg naar de zijkant. "Jullie mannen zullen mij vergezellen. Maak je wapens gereed." Hij draaide zich naar Clodius en prikte hem met een vinger in de borst. "Als ik deze kardinaal niet terugkrijg—" Bourne snelde vervolgens naar de noordelijke poort van de abdij, met drie soldaten vlak achter hem. Hij stopte even bij de poort, ondervroeg de bewakers die daar stonden, schudde zijn fakkel en duwde een conciërge tegen de grond voordat hij de abdij uitstormde. Uiteindelijk vertraagde hij zijn pas en kwam op adem toen hij de stallen naderde.

In de stallen stonden de nerveuze paarden te stampen en te klauteren, knabbelend aan hun bitten en trekkend aan de vastgebonden teugels. "De kapitein komt eraan!" riep een van de soldaten die verantwoordelijk waren voor het beveiligen van de paarden en de gebouwen. Mannen haastten zich door de stallen, namen hun posten in en de oudste soldaat nam de militaire houding aan naast de ingang van de schuur.

"Arresteer de kardinaal!" riep Bourne, terwijl hij op de soldaat afstormde.

'Kapitein?' vroeg de soldaat hem.

"Is hij er niet?"

"Nee, meneer."

Bourne stopte en wierp een verbaasde blik terug naar de abdij.

'Hij is al onderweg, kapitein,' voegde de soldaat eraan toe.

Bourne draaide zich om. 'Je hebt hem toch niet zomaar laten vertrekken!' Hij rende de stallen in en liet zijn zaklamp rondgaan om de binnenkant te inspecteren.

De soldaat volgde hem. "Hij rijdt naar het dorp Murat om de monnik te halen, zoals u hem had opgedragen."

'Ik heb zo'n bevel niet gegeven, idioot!' Bourne sloeg tegen een schuurpaal en staarde naar een lege schuur. ruimte tussen de rijen aangespannen paarden. "Waar is de mijne?"

De soldaat aarzelde even met zijn antwoord. "Zijne Eminentie—eh—de kardinaal beweerde dat u wenste—Hij zei dat u hem opdracht had gegeven uw paard te nemen—dat was het betrouwbaardere paard." Bourne duwde de soldaat achteruit. 'Natuurlijk zou hij dat kunnen zeggen!' Hij bekeek de gezichten van de andere stalwachters. 'En hij zou gelijk hebben als hij dat zou denken – als het paard van jullie kapitein !' Hij schudde zijn hoofd, bijna grinnikend van ongeloof. 'Jullie hebben hem mijn eigen paard gegeven?'

'Hij is een kardinaal van de Heilige Stoel, kapitein,' antwoordde de bewaker. 'Waren we hier niet om Zijne Eminentie bij te staan?'

Bourne haalde diep adem. 'Inderdaad, wat ben ik toch vergeetachtig,' zei hij knikkend voordat hij zich tot de andere mannen wendde. 'Maak je klaar, vier paarden – de snelste en meest uitgeruste.' Hij wees vier mannen aan. 'Jullie zullen de achtervolging inzetten. Neem de kardinaal en zijn papieren gevangen. Klaar?' "Zelf rijden." De mannen verzamelden zich tegen de muur van de schuur en deden hun behoefte terwijl hun kapitein, onder gorgelende geluiden, verdere instructies gaf. "Er is maar één manier." Er is één weg die uit deze abdij leidt. Ik wil dat jullie twee, de kleinere, als de wind voortschrijden en nergens voor vertragen tot jullie Murat hebben bereikt. Daarna keren jullie terug en leiden jullie je paarden in de schaduw, terwijl jullie stilletjes de bermen en struikgewassen afzoeken naar een gewonde kardinaal die zich schuilhoudt." Hij tikte de twee grotere soldaten op de rug. "Jullie nemen het langzamere paard en rijden gestaag. "Richt je op het dorp, en je mag de twee mannen die voor je lopen niet voorbijstreven – je weet wat ik van je verwacht. Ik wil de kardinaal en al zijn papieren terug – en zonder dat er ook maar iets aan zijn kleinste vingertje is gebeurd."

'Ja, kapitein,' antwoordden ze, waarna ze zich herpakten en hun paarden gereedmaakten. Bourne zette zijn helm af, streek zijn haar naar achteren en wierp een blik op de lege plek waar zijn persoonlijke ros voor het laatst vastgebonden had gestaan. Hij draaide zich om naar de oudere bewaker, met vuur in zijn ogen. "En van alle paarden in deze stallen wilde de kardinaal u doen geloven dat hij slechts één paard – het mijne – zou nemen om een zogenaamde priester uit Murat te halen?"

'Vergeef me, kapitein,' antwoordde de soldaat, terwijl hij zijn blik afwendde van de brandende staar.

"Hadden we het maar geweten—"

"*Kna!*" Bourne draaide zich om en sloeg zijn helm tegen het hoofd van de soldaat , waardoor die op de grond viel. Vervolgens gooide hij zijn helm op de borst van de bewusteloze man . 'Niet ik en een kardinaal! Niet ik en een heilige!' brulde Bourne. 'Niet ik en God! Jullie bevelen komen van mij, alleen van mij!'

Een soldaat te paard spoorde zijn paard aan om vooruit te gaan. "Zullen we nu vertrekken, kapitein?"

'Schiet op!' riep Bourne, terwijl hij hen aanspoorde verder te gaan. De vier ruiters stormden de stallen uit, het gedonder van hun hoeven verdween in de nacht. In de nagalm

In stilte leunde de ogenschijnlijk stoïcijnse Bourne tegen een paal en tuurde naar de hemel, waar hij een ronde maan zag – en daarin, zichtbaar gevangen, kon hij niet anders dan een perfecte gelijkenis van het huidloze gezicht van Broeder Grate waarnemen .

Bourne verliet de stallen met zijn drie soldaten. Nauwelijks was hij de abdijpoort binnengegaan en had hij de mannen bevolen zich bij de bestaande gelederen naast de kathedraal te voegen, of een menigte soldaten en priesters omsingelde hem: Clodius, Greville, de lange sergeant-at-arms en de oudere, een officier met zilvergrijs haar. Bourne ondervroeg de lange soldaat. "Ik heb begrepen dat de priesters..."

Is de slaapzaal veilig?

'Dat klopt, kapitein. En de dikke monnik is in mijn hechtenis – in het badhuis.'

Bourne knikte en sloeg hem op de arm. Hij draaide zich naar de oude officier. 'En hoe staat het met de zoektocht naar de Duivelsjongen?'

'We hebben elke tunnel, crypte en kruipruimte doorzocht – geen spoor van hem. Bovendien brandt er nu een vuur in de tunnels. Ik heb emmers verzameld naast de abdijput,' zei de man, wijzend in de richting van de refter. 'Zal ik de vlammen blussen?'

De kapitein bekeek de grond aandachtig voordat hij antwoordde. "Nee, laat het maar branden." Hij keek de officier recht in de ogen. "Ik wil dat de catacomben worden afgesloten en bewaakt. Als hij zich in de tunnels verstopt, dan..."

"We zullen hem eruit roken." Bourne knipte met zijn vingers en wees naar de zuidelijke poort van de abdij.

"Verzamel de overgebleven mannen en bedek de begraafplaats. Keer elke steen om. Hak elke boom om."

Als het jullie dan nog steeds niet lukt hem te vangen, plaats dan een aantal wachters in de schaduw om het terrein heimelijk te bewaken en te wachten op elk teken van zijn aanwezigheid." Bourne haalde diep adem en knikte, terwijl hij hardop zei, al was het maar om zichzelf te bevestigen: "Binnenkort zal hij geen plek meer hebben om zich te verstoppen."

Clodius ging naast de soldaat staan en schraapte zijn keel. De officier antwoordde, terwijl hij zich uitschoof...

Naramsins rol met broze bladzijden kwam onder zijn gewaad vandaan. 'Hier is dit, kapitein,' zei hij , terwijl hij de rol aan Bourne gaf. 'Vóór de brand vonden we deze papieren verstopt in het bed van de jongen.' Hij wees met zijn vinger tussen Clodius en Greville. 'Deze monniken beschouwen ze als waardevol – misschien zelfs nuttig.'

Bourne wierp Clodius een scherpe blik toe. Hij gaf zijn zaklamp aan Greville en rolde de perkamenten uit, terwijl hij de officier opdracht gaf het kerkhof te doorzoeken. "Ik ben in het badhuis. Breng de Duivelsjongen mee, als je hem te pakken krijgt."

'Ja, kapitein.' De oude soldaat nam met een haastige buiging afscheid.

Bourne gaf de sergeant-at-arms opdracht: "Haal de mannen uit de kathedraal. Breng ze naar de slaapzaal en verdubbel je gelederen."

'Inderdaad.' De lange sergeant knikte en nam afscheid.

Bij het licht van Grevilles fakkel las Bourne de brief van Naramsin aandachtig door, terwijl de sergeant honderd soldaten verzamelde en hen over de binnenplaats liet marcheren. Ten slotte sprak Clodius. "Als u het goedvindt, kapitein, zouden we graag even met u spreken." Bourne knikte alleen maar en las verder.

Greville schudde zijn hoofd en voegde eraan toe: "Ik heb het me in al die jaren nooit gerealiseerd, en ik had het op zijn minst moeten vermoeden, dat Lazarus werkelijk een overlevende Groteske is – Moeder Gods!" Ivan verborg hem met een bedekt gezicht in de catacomben, want het zonlicht zou hem ongetwijfeld hebben vernietigd. Nu ik alles in ogenschouw neem, is het volkomen logisch. De subtiele signalen waren overal – misschien hebben we er collectief voor gekozen ze te negeren." Hij leunde achterover en keek omhoog, naar de rijen beelden op het dak van de kathedraal.

Bourne greep Grevilles hand en hield de zaklamp even boven de pagina's terwijl hij het laatste deel van Naramsins brief las. Daarna rolde hij haastig de pagina's weer om en kneep zijn ogen samen. Clodius. "Tijdens mijn verblijf in uw abdij bent u mijn grootste bron van ergernis geworden." Bourne sloeg herhaaldelijk op de perkamentrol in zijn hand, terwijl hij zich afvroeg of hij nog wel één woord moest aanhoren van de vervelende monniken die hij was gaan verafschuwen.

Clodius verstijfde. "Ik smEEK u, kapitein. Die perkamenten zijn erg oud en kwetsbaar." "Misschien krijg ik de taak om ze te bewaren?" Clodius wilde de rol met pagina's pakken, maar Bourne griste ze weg, fronsend. Hij stopte ze in zijn vest en stelde op een vriendelijkere toon een overeenkomst voor. "Jullie mogen me vergezellen naar het badhuis en vertellen wat jullie van de documenten weten. In ruil voor een audiëntie verwacht ik echter jullie volledige medewerking in het badhuis. Ik ben van plan een bekentenis van de dikke monnik te ontlokken over de verblijfplaats van de Duivelsjongen." Clodius wierp een vluchtige blik op Greville en knikte. "En wij zullen u bijstaan, kapitein." 'Die dikke monnik,' zei Bourne, 'hoe noemt hij zichzelf ook alweer?' 'Delon,' opperde Greville. 'Delon Odino. Hij is ook een oudere monnik en goed bekend met de Poortsteen.'

Clodius voegde eraan toe: "En de Groteske – de Duiveljongen die je zoekt – hoort bij die naam." van Lazarus, kapitein."

'Odino,' merkte Bourne op, terwijl hij zijn knokkels kraakte en naar het badhuis marcheerde. "Vertel me nu eens over die documenten."

Greville wees de weg terwijl Clodius Bourne vertelde wat hij in handen had. "Die documenten zijn bijna driehonderd jaar geleden geschreven door een grotesk figuur. Uit wat ik van de eerste heb begrepen..." Op deze pagina heeft deze groteske de markeringen van de poortsteen volledig vertaald. Luister nu.

Ik, kapitein – honderden oudere monniken hebben sindsdien talloze boekbanden verzameld in een poging de inscripties te ontcijferen. Omdat wij ook oudere monniken zijn, liggen zelfs onze eigen boekbanden in het scriptorium, te midden van een onbekende verzameling werken. In de hele geschiedenis van deze abdij heeft geen enkele monnik ooit de inscripties vertaald, althans dat hebben we begrepen. We vernemen nu dat één grotesk monnik erin geslaagd lijkt te zijn waar honderden van ons gefaald hebben. Bovendien is Lazarus een grotesk monnik. Hij kan lezen en schrijven in verschillende talen, zoals ik heb gezien. En uw mannen hebben de papieren in zijn bezit gevonden. Daarom ben ik er nu zeker van dat de inscripties op de poortsteen een taal vertegenwoordigen die alleen een grotesk monnik kan ontcijferen.”

Bourne stopte en draaide zich om. 'Weet je waarom ik kapitein ben van de Koninklijke Garde van Zijne Majesteit?' Met een scherpzinnige tegenwerping beantwoordde Bourne zijn eigen vraag. 'Ik zie dingen zoals ze zijn, of zoals ze zouden kunnen zijn, en nooit zoals ze niet zijn.' Clodius deed een stap achteruit en staarde naar het litteken op de wang van de kapitein terwijl hij verderging. 'Je zegt dat de Duivelsjongen een Grotesk is en dat alleen een Grotesk de tekens kan ontcijferen.' De kardinaal had echter noch de oren van een kat, noch de tanden van een hond, en hij bewees volkomen in staat te zijn die steen met zijn eigen papieren te beheersen. En aangezien ik me herinner dat zijn woorden in het Latijn waren, ben ik ervan overtuigd dat u óf mijn tijd verspilt met fabels over grotesken, óf dat deze kardinaal de inscripties heeft vertaald, terwijl jullie priesters daar allemaal in gefaald hebben. Wat is het nu?

Greville schudde zijn hoofd. 'Ik heb de bladzijden van de kardinaal gezien. Ze waren net zo oud als de bladzijden in uw bezit, kapitein. Waarom zou hij zijn woorden op zulke delicate en broze bladzijden schrijven?' Greville draaide zich naar Clodius. 'Ik denk het niet. Als kardinaal van de Hoge Raad heeft hij onbelemmerde toegang tot het Apocriefe Archief.' Clodius knikte. 'Zou het kunnen dat de vertalingen in zijn bezit ook door deze Naramsin-geestelijke zijn geschreven?'

Bourne haalde de opgerolde bladzijden uit zijn vest en rolde ze open terwijl hij vroeg: 'Dus, met deze bladzijden, hebt u de mogelijkheid om de steen te sluiten – zelfs zonder de kardinaal en zijn bedienden?'

Clodius antwoordde: "Ja en nee, kapitein. Met die pagina's heb ik misschien de middelen om de Poortsteen te sluiten; maar als mijn vermoedens kloppen, heb ik de hulp van Lazarus – de Groteske schildknaap – nodig als mijn vertaler. Bourne bladerde door de pagina's en zag alleen hiërogliefachtige tekens. Zijn humeur werd somberder. "Precies, kapitein," zei Clodius, terwijl hij zijn waardige kin ophief en Bourne een korte glimlach toewierp. "De pagina's bevatten alleen tekens – geen vertalingen. U moet de Groteske aan ons overhandigen voordat we verder kunnen. En het valt nog te bezien of dat zal gebeuren."

Bourne beet op zijn lip, rolde haastig de bladzijden weer op en stopte ze onder zijn vest. Voorwaarts greep hij Clodius' gewaad met beide handen vast en trok de monnik naar zich toe. Greville deinsde achteruit, zijn geschrokken blik gericht op het vurige groen in de ogen van de kapitein, terwijl hij Clodius en zijn bedrog berispte. 'Je lijkt erop gebrand me af te schilderen als een soort dwaas publiek – dat aan je lippen hangt bij elk woord van je langzaam ontvouwende verhaal!' Hij verstevigde zijn greep en trok de versteende monnik nog dichter tegen zijn baard aan, tot Clodius de druppels speeksel en de hete adem van elk woord voelde. 'Of misschien zie je me als een zielig figuurtje in een verhaal dat je willens en wetens aan het rekken bent, zelfs tot mijn geduld op is! Wat is het nou?' Hij schudde hem. 'Inderdaad niet!' hijgde Clodius, smekend. 'Vergeef me, kapitein. Ik wil u alleen maar helpen!'

Tevreden met de onderdanigheid van de monnik liet Bourne hem gaan. "En dat zul je ook doen." Clodius schikte zijn gewaad terwijl Bourne openlijk zijn plan van aanpak met Greville besprak. "Aangezien ik de inscripties op de steen heb, zal ik nu de dikke monnik ondervragen, de Duivelsjongen opsporen en gevangennemen, en hem de woorden laten vertalen die nodig zijn om de steen te sluiten." Bourne draaide zich naar Clodius en zei met een wijzende vinger: "Vanaf nu vertel je me alleen wat ik moet weten, geen woord meer en geen woord minder – anders vergeet ik misschien dat je een geestelijke bent. Begrijp je wat ik bedoel?"

Clodius knikte, en de twee monniken wisselden kort blikken uit voordat ze zich haastten achter Bourne aan, die nu naar het badhuis stormde. De kapitein liep om de hoek van het badhuis en hoorde de bulderende stem van Odino, die vanuit het gebouw riep. "Ze weten van niets, zeg ik! Laat die jongens maar gaan. Kom hier binnen en doe hetzelfde met mij en Ik breek je enige goede arm af!

'Genoeg!' blafte Bourne. De eenarmige soldaat liet Thateus los en snelde naar voren, terwijl hij in de houding sprong toen de schildknaap langs de muur naar beneden gleed. Verschillende bewakers verschenen plotseling vanuit de verste hoek van het badhuis en stelden zich klaar voor actie. mannen. De kapitein wierp een blik op Thateus en Miguel voordat hij de soldaat ondervroeg. "Wat Deze acties worden uitgevoerd, en in opdracht van wie ?

"We dwingen bekentenissen af, meneer, om de verblijfplaats van de demonenjongen te achterhalen ."

Bourne nam de fakkel van Greville af en duwde hem in de hand van de soldaat . Plotseling klonk de stem van Odino door de duisternis van het gebouw. "Er is niets te " Trek je arm eruit! Maak me los en ik trek je andere arm eruit. Meer kun je niet met dat vogelpootje van je doen, terwijl je een jonge schildknaap slaat!" De eenarmige soldaat rolde alleen maar met zijn ogen en negeerde Odino's spottende woorden, terwijl hij de kapitein meedeelde dat zijn bevelen van de sergeant-at-arms kwamen. Bourne wierp een veelbetekenende blik tussen de twee in.

Hij sloeg de jonge schildknepen voordat hij antwoordde: "Aan hun uiterlijk te zien weet je net zo weinig als toen je begon. Maar als je ze wilt doden onder het voorwendsel een bekentenis af te dwingen, ga je gang." Hij gebaarde naar Thateus, en vervolgens naar de bewakers. "Misschien wil iedereen die voor je staat wel getuige zijn van je meedogenloze methoden."

'Ik... eh... ik heb niet de indruk dat ze bereid zijn te bekennen, kapitein,' gaf de soldaat toe. Bourne boog zich naar hem toe en gromde: "Weten ze dan misschien niet waar hij is? Wat denk je?"

'Ja, kapitein,' antwoordde de soldaat, terwijl hij zich weer in een strakke houding opstelde.

"Breng die jongens dan terug naar de slaapzaal!"

De soldaat draaide zich om met de fakkel, boog zich even over Thateus heen en ging toen weer rechtop staan. Hij beseftte dat hij geen hand vrij had om de jongen overeind te helpen. Greville grijnsde en Clodius keek hem boos aan. Bourne gaf de soldaten opdracht de mishandelde jongens naar de slaapzaal te dragen. Hij plaatste de rest van de bewakers buiten de ingang van het badhuis en fluisterde vervolgens tegen de eenarmige man: "Jij bent mijn fakkeldrager. Jij zult de juiste methode leren om een bekentenis af te dwingen." Hij begeleidde de bewaker naar binnen.

Schaduwten verdwenen en de zaklamp onthulde een rood aangelopen en vuile Odino, wiens polsen vastgebonden waren aan een houten pilaar midden op de vloer van het badhuis. Bourne naderde de monnik en bekeek hem aandachtig. De linkermouw van Odino's pij was afgescheurd en hij stond er alleen nog met zijn rechter sandaal aan, zijn andere voet bloot. "Vergeef mijn mannen alstublieft als ze u hard hebben behandeld. Te midden van dringende taken schieten ze soms tekort in het naleven van de elementaire fatsoenregels." Hij klopte Odino op de schouder. "Zodra ik u terug in de slaapzaal heb gebracht en u schone kleren heeft aangetrokken, zal ik ervoor zorgen dat degenen die verantwoordelijk zijn voor uw mishandeling streng worden aangepakt."

Odino gromde. "Misschien kunt u hen terechtwijzen, zoals u dat ook bij broeder Ivan hebt gedaan?"

Bourne klemde zijn kaken op elkaar en de twee keken elkaar in het fakkellicht aan. Hij liep om de gebonden monnik heen en bekeek hem aandachtig. Odino zag Clodius en Greville uit de schaduwen tevoorschijn komen. 'Wat doen jullie snivelende monniken hier? Doen jullie dat niet?' "Moet je toezicht houden op de catacomben?" Clodius keek Odino met een hooghartige blik aan, zoals een patriciër dat zou doen.

Bourne stapte vlak voor Odino's gezicht. "Mijn plichten of problemen liggen niet bij jou. Ik wens geen..." "Verder onheil zal de priesters van deze abdij treffen." Hij wees naar Clodius en Greville. 'Zie je? Je geestelijke broeders mogen vrij rondlopen in de abdij.' Greville sloeg zijn armen over elkaar en maakte een gebaar met zijn schouders. Odino keek de kapitein boos aan, wetende dat hij...

Zijn soldaten sluiten de priesters en schildknapen op in de slaapzaal. Bourne vervolgde: "Ik zal jullie boeien nu meteen losmaken. Daarvoor heb ik echter een kleine gunst van jullie nodig. Ik zoek een schildknaap die Lazarus heet. Vertel me waar hij is en ik zal jullie laten gaan."

Bourne boog zich voorover en fluisterde de gebonden monnik toe: "Ik geef je mijn woord als kapitein van de Garde van Zijne Majesteit."

Odino bespote hem met zijn eigen gefluister: "Ga zijn vader vragen waar hij is!" Hij spuugde op Bournes baard. De kapitein trok zijn vuist terug, maar liet zijn arm net zo abrupt zakken. Hij veegde zijn wang af en wuifde, waarmee hij Clodius en Greville riep. De twee monniken kwamen dichterbij en, toen ze de opgerolde bladzijden in Bournes vest zagen, bleef Clodius' hebzuchtige blik erop gericht, zelfs terwijl de kapitein sprak. "Ik zal jullie wat tijd gunnen in het gezelschap van monniken, zodat de edelmoedigheid van de priesterlijke rede kan zegevieren." Bourne greep hem vast. Hij pakte de fakkel van de bewaker en gaf die aan Greville, terwijl hij luid genoeg voor Odino hoorde: "Zolang hij nog tanden in zijn mond heeft." Hij verliet het badhuis en liet de drie monniken achter voor zichzelf.

Clodius sprak Odino toe met een vleiende glimlach. "We hebben onze meningsverschillen gehad, en van mijn kant vraag ik je om me te vergeven."

'Vergeven?' vroeg Odino ongelovig. 'Het is door jouw toedoen dat Ivan dood is en dat ik aan deze post gebonden ben! En wat te denken van het ellendige lot dat je mij hebt aangedaan...! Lazarus – nu verlaten en gedoemd te vergaan? Hebt u als geestelijke dan geen zorg of schaamte – geen medelijden of barmhartigheid – vooral niet voor de arme Lazarus?'

Clodius wierp een blik op Greville voordat hij zich verdedigde. "Het was de kapitein die uw arrestatie beval."

'Ik ben me terdege bewust van jullie bedoelingen,' riep Odino uit. 'Jullie hebben de kardinaal tegen Ivan en mij opgezet in een poging om jullie posities als opzichters van de "Catacomben!" snauwde Clodius, verbijsterd. Odino keek over zijn schouder naar het toilet dat Ivan had gebruikt om zijn ontsnapping te veinzen. "Clodius, ik smeed je. Als dienaren van Christus en broeders van deze abdij, maak me los – geef me de kans om mezelf te bevrijden. Je weet dat ik jou hetzelfde zou bieden."

Greville wees naar de ingang. "De kapitein staat net buiten, en ik wil niet samen met u vastgebonden worden!"

Clodius stemde hiermee in en voegde eraan toe: "Er is geen gemakkelijke ontsnappingsmogelijkheid."

"Er is een manier, Clodius. Je kunt me helpen zonder dat het lijkt alsof je er zelf aan hebt meegedaan. Ik kan je verzekeren—"

'Genoeg!' riep Clodius uit. 'De kapitein zal je vrijlaten als je bekend waar Lazarus zich bevindt. Ik spreek namens elke monnik in deze abdij als ik je vraag hier een einde aan te maken.'

dwaasheid."

'Verwacht je dat ik hem in de steek laat?'

'Je laat ons allemaal in de steek, jezelf ook! De kapitein heeft Ivan gedood omdat hij hem tegenwerkte. Herhaal zijn fout niet. Zeg me nu waar Lazarus zich schuilhoudt!'

Odino liet zijn blik zakken, zichtbaar verslagen. Hij staaarde naar de grond en glimlachte zwakjes.

"Misschien spreekt u de waarheid. Als u mij als man van God uw woord geeft dat u de jongen geen kwaad wilt doen, dan zal ik u naar hem toe brengen."

Greville stapte naar voren, maar Clodius greep hem bij zijn mouw. "Houd je ons soms voor de gek, Odino? De kapitein wil je dolgraag vrijlaten, zodra Lazarus in zijn hechtenis is."

Odino keek naar de ingang van het badhuis en fluisterde: "Ik kan Lazarus niet in de steek laten – de Kapitein zal hem net zo snel doden als Ivan. Beloof me echter dat je hem uit de abdij haalt, dan zal ik je vertellen waar hij zich schuilhoudt. Het lot van Lazarus ligt in jouw handen!"

De twee monniken wisselden blikken. Clodius stemde toe. "Goed dan. Ik geef je mijn woord." dat Lazarus het terrein van de abdij zal verlaten. Vertel me nu waar hij zich bevindt."

Odino knikte en fluisterde tegen de gewetenloze monnik: "Je bent een goed mens, Clodius. Ik ben Ik sta bij u in de schuld. Lazarus verbergt zich in de—" Hij keek naar de deuropening en mompelde opzettelijk de rest van zijn woorden.

'Nog een keer, alstublieft,' merkte Clodius op, terwijl hij dichterbij kwam. 'Waar is hij?'

Odino leunde met zijn rug stevig tegen de paal en fluisterde nogmaals: "Lazarus verbergt zich—" Hij ramde zijn hiel in Clodius' borst. De priester vloog achterover, rolde over de vloer en greep naar zijn borst. Greville snelde zijn hijgende mentor te hulp.

'Ik ben geen Judas Iskariot!' gromde Odino. 'Ik heb Lazarus beschermd. Ik zal hem noch zijn vader ooit in de steek laten – voor niemand – en al helemaal niet voor soldaten en hun marionettenpriesters!'

'Kapitein!', schreeuwde Greville. 'Kapitein!'

Bourne en zijn mannen stormden door de deuropening en omsingelden de twee monniken. De kapitein keek naar Odino, die alleen zijn schouders ophaalde. "Zo veel voor priesterlijke hoffelijkheid," mopperde Bourne. "Weer een monnik met vuur in zich, zie ik." Hij beval Greville om Clodius uit het badhuis te helpen. Vervolgens gaf hij twee van zijn mannen opdracht om Odino's benen vast te binden. Odino schopte tegen hen, waarop de kapitein meer soldaten opriep. Pas toen de monnik succesvol was vastgebonden, stapte hij naar voren. "Ik geef je nog één kans om je te bewijzen. Waar heb je de Duivelsjongen verborgen?"

'Wat is een duivelsjongen?' vroeg Odino. 'Zoiets heb ik nog nooit gezien—'

Bourne sloeg met zijn vuist op Odino's borst. Hij antwoordde de hoestende priester: " Waar is de Duivelsjongen nu weer?"

"Ik heb in mijn hele leven nog nooit een Duivelsjongen gezien—"

Odino's kaak kraakte onder de stoot van een andere vuist. Bloed en speeksel vlogen in het rond.

Bourne brulde: "*Alweer die duivelsjongen?*"

'Ik vergeef je, kapitein,' merkte Odino op met een slordige toon. 'Moge de Heer je laten zien—'

Odino kromp ineem door de kracht van een volgende slag.

'*De duivelsjongen?*' eiste Bourne.

Odino hief zijn hoofd op, forceerde een glimlach en knipoogde onhandig naar hem. Bourne's bloed kookte.

Daarna moest Odino de ongebreidelde woede van een kapitein ondergaan die tijdens zijn korte verblijf in de abdij meer onverklaarbare gruweldaden, onvergeeflijke blunders en pure dwaasheid had meegemaakt dan in al zijn dagen als soldaat. Maar toen de brandende pijn was gezakt, toen het bloed zich ophoopte waar het niet hoorde, maakte Odino zich niet meer zo druk. Toen zijn ogen dichtzwollen en hij de volgende slag niet meer kon voorspellen, werd hij niet langer gekweld door de spanning. Toen het gerinkel in zijn oren de schreeuwende stem van de kapitein had overstemd, was er rust. En toen zijn ribben kraakten bij de flits van de aangename herinneringen aan zijn verleden in de catacomben met Ivan, Lazarus, Miguel en Thateus, had hij geen tanden meer nodig om te glimlachen. Het leven was hem immers goed gezind geweest.

'*Word wakker!*' schreeuwde Bourne, terwijl hij een emmer water over de vastgebonden en knielende monnik gooide. Odino hapte naar adem en leunde achterover op zijn hielen.

Greville snelde naar hem toe en greep zijn arm vast. "Odino, in Godsnaam, zeg het tegen de kapitein."

Odino leunde met zijn gewicht tegen de monnik aan terwijl hij kreunde. "Ik—ik—vraag om *absolutie en de laatste sacramenten*. Niet—veel tijd. Haal—broeder Nicolaas. Ik vraag—alleen bij —hem om te biechten."

'Geen priesters meer! Biecht bij mij!' riep Bourne uit, terwijl hij de emmer smet en tegen de muur kapot sloeg.

'Jullie spreken alleen met *mij!*'

Clodius, nog steeds zijn hand op zijn borst houdend, naderde Bourne. "Kapitein, als ik mag. We zijn verplicht de laatste sacramenten toe te dienen indien daarom wordt gevraagd. Het is onze plicht om hieraan te voldoen – een regel die door Zijne Heiligheid is ingesteld en strikt wordt gehandhaafd door dergelijke bevelen van de Heilige Stoel. We kunnen hem geen laatste biecht door een priester naar zijn keuze ontzeggen." Clodius fluisterde: "Ik smeek u, sta hem dit ene verzoek toe, en tijdens zijn biecht zullen we van broeder Nicolaas ontdekken waar de groteske Lazarus zich schuilhoudt. Als zijn meerderen hebben we aanzienlijke

overredingsmiddelen.”

Bourne wierp Clodius slechts een boze blik toe toen de bewakers zich van de ingang van het badhuis verwijderden en een buiten adem zijnde soldaat zich langs hen heen wurmde. De man naderde Bourne, kwam op adem en sprak: "Als ik mag, kapitein. Uw onmiddellijke aanwezigheid is vereist in de kerk."

'Met welk doel?' vroeg Bourne, met een frons op zijn gezicht.

De soldaat bekeek de nieuwsgierige gezichten om hem heen, boog zich vervolgens naar Bourne's oor en fluisterde: "Dit is van vitaal belang, kapitein."

Bourne zuchtte, draaide zich om en tikte Clodius op de borst. De monnik keek naar zijn bloedende knokkels terwijl de kapitein hem toesprak. "Laat de priester zijn sacramenten toe. Bij mijn terugkeer verwacht ik te weten waar de duivel zich bevindt. Zorg daarvoor." Clodius stemde toe en Bourne draaide zich naar de dichtstbijzijnde bewaker en wees naar Greville. "Zorg ervoor dat hij naar de slaapzaal wordt begeleid. Hij moet een monnik halen voor de laatste sacramenten – alleen monnik Nicolaas." Hij pakte een fakkel en volgde de soldaat het gebouw uit. Meteen trok Clodius Greville dicht tegen zich aan en fluisterde: "Verzamel bij uw terugkeer informatie van Nicolaas van Lazarus." waar hij zich bevindt. Maak hem duidelijk dat ik er persoonlijk voor zal zorgen dat zijn resterende dagen in de abdij van Gardiens in opperste boetedoening en absolute stilte worden doorgebracht, uiteraard in onwrikbare eerbied voor de Heer. Nu moet ik de kapitein volgen – ervandoor – en me haasten, voordat Odino sterft en voorgoed de kennis over de verblijfplaats van de Groteske met zich meeneemt." Greville knikte en vertrok met de soldaat, terwijl Clodius in de schaduwen verdween en Bourne van verre volgde.

De kapitein liep de hoek van de kathedraal om en de soldaat wees naar de omringende muur van de kathedraal, waar een rij mannen op de grond naast hun laarzen zat en hun blote voeten verzorgde in het licht van een fakkel.

'Het is zojuist gebeurd, kapitein.' De soldaat begeleidde Bourne naar de zij-ingang van de kerk en wees naar de deuropening. 'Zie je? Daar. De brandende mist ontsnapt.'

Bourne naderde de ingang en bekeek een zwarte mist die gestaag uit de drempel opsteeg. en de grond verbergend. Hij hurkte neer en streek met zijn vingers door de kolkende mist, waarna hij abrupt zijn blaren op zijn vingertoppen terugtrok.

De soldaat merkte op: "Inderdaad, kapitein. En het ruikt naar de dood."

Bourne rook aan zijn vingers terwijl hij zich uit de mist verwijderde. Hij bekeek de kathedraal. "Soldaat, ik wil dat je je haast naar de slaapzaal en de sergeant-at-arms informeert dat ik roep een derde, meer uitgeruste groep van zijn mannen bijeen bij de abdijput. Er staan emmers naast. De mannen moeten water scheppen, aarde verzamelen en emmers modder mengen. Ik wil dat iedereen erbij is.

Scheuren en spleten moeten worden gedicht. Begraaf de hele kerk indien nodig."

'Ja, kapitein.' De soldaat knikte en rende weg.

Onder het licht van zijn zaklamp bekeek Bourne zijn pijnlijke vingertoppen en overwoog de marteling die Broeder Grate moet het zwaar hebben gehad. Het geluid van voetstappen trok zijn aandacht naar een haastig naderende bewaker. De man stopte, kwam op adem en sprak hem aan. "Het is dringend, kapitein!"

'Wat nu?'

De soldaat wees naar het dak van de kathedraal. "De beelden bewegen!" Bourne wierp een korte blik omhoog en keek hem toen met samengeknepen ogen aan. "Als u het mij toestaat, zijn ze te zien in het maanlicht."

'Laat het me zien,' antwoordde Bourne. Terwijl de bewaker Bourne naar de andere kant van de straat begeleidde... kathedraal, waarschuwde de kapitein hem, "En ze kunnen maar beter in beweging komen, anders beweeg ik jou wel." 'Ze bewegen zich,' verzekerde de soldaat hem.

Bij elke bizarre gebeurtenis die Bourne sinds zijn aankomst in de abdij meemaakte, was de volgende gruwelijke ontdekking niet meer dan een nieuw cliché op een steeds langer wordende lijst van surrealistische voorvallen. "Ik was ervan overtuigd, zou je kunnen zeggen."

Broeder Clodius tuurde om zich heen in de donkere hoek van de refter, zijn scherpe blik gericht op Bourne. en de bewakers terwijl ze rond de kathedraal cirkelden. De kapitein voegde zich bij een aantal soldaten die zich openlijk hadden verzameld om de bovenste gedeelten van de kerk te inspecteren. De mannen wezen omhoog en Bourne positioneerde zich recht voor de maan. Clodius glipte door de struiken om een beter zicht te krijgen op datgene wat hun aandacht trok.

Met een boek, een krucifix en een afgesloten fles in zijn armen rende broeder Nicholas de slaapzaal uit. Een strook sierlijk bewerkte stof hing als een sjaal om zijn nek, de gegolfde uiteinden wapperden in de wind. Terwijl de jonge broeder zich een weg baande door een linie nietsvermoedende schildwachten met fakkels, haastten Greville en zijn soldatenescorte zich achter Nicholas aan en riepen ze hem toe om vrije doorgang te verlenen. Nicholas bereikte het badhuis en duwde zich langs de soldaten, terwijl hij hen toeschreeuwde: "Hij is een priester – een man van God! Hoe konden jullie je kapitein toestaan—"

Nicholas stapte naar binnen en verstijfde. In het flikkerende licht van een fakkel herkende hij de in een gewaad gehulde en bebloede hoop die tegen de voet van de badhuispaal lag niet. Hij keek naar de knielende bewakers die het hoofd van een monnik vasthielden en een natte doek tegen zijn rode, gezwollen ogen drukten. Nicholas snelde naar voren. Hij legde zijn spullen naast de gewonde monnik neer en bekeek hem aandachtig. 'Nee,' zei hij, terwijl de tranen in zijn ogen opwelden. 'Er is een vergissing gemaakt. Dit is hem niet.' Hij draaide zich om en staarde hem aan.

Op de grond, lachend en huilend van verdriet. "Dit is niet—"

Nicholas sprong bovenop de dichtstbijzijnde bewaker en sloeg zijn hoofd tegen de plavuizen.

De overgebleven soldaten stormden op hem af en trokken hem weg.

'Nicholas! Nee! Er is geen tijd!' De gorgelende stem van Odino bedwong onmiddellijk de woede van de jonge monnik, die slap neerviel en snikkend begon. Daarna verzamelde hij zijn spullen en berispte de soldaten. 'De laatste sacramenten vereisen de fatsoenlijkheid van privacy!' De soldaten keken naar Greville, die hen plechtig knikte voordat hij zich terugtrok naar de ingang van het badhuis. De mannen volgden Greville's voorbeeld en verlieten het gebouw.

Odino fluisterde tegen Nicolaas: "Kom dichterbij, jongen. Er is iets wat je moet weten." De jonge monnik hield zijn oor tegen de lippen van de gebroken monnik. Terwijl Odino sprak, sperde Nicolaas zijn ogen wijd open. Hij trok zich terug, staarde Odino aan en vroeg: "Is Lazarus er een van hen?"

'Houd je mond,' fluisterde Odino, terwijl hij Greville even aankeek met zijn bijna dichtgeknepen ogen, voordat hij verderging. 'Ik heb een opdracht van je.' Nicholas luisterde aandachtig en knikte af en toe. Odino kreeg een hoestbui en leunde met zijn hoofd tegen de paal. 'Geef me nu je woord dat je het zult volbrengen, Nicholas.'

De jonge monnik veegde de tranen van zijn gezicht. 'Toch zul je sterven! Wat je vraagt—'

"Ik ben al dood!" onderbrak Odino. "Zweer nu je belofte aan mij!"

Nicolaas haalde diep adem en zuchtte. "Uw wil geschiede, zoals u wenst."

Met trillende vingers schikte de priester de sierlijke doek die om zijn nek hing. Hij kustte hem en pakte vervolgens een flesje met gezegende olie van naast zich. Daarna ontkurkte hij de fles en bleef even staan om naar Odino te kijken. Tussen de hoestbuien door probeerde de monnik Nicolaas een geruststellende glimlach te schenken, hoewel hij zijn geliefde jonge leerling in het fakkellicht slechts als een vage omtrek kon onderscheiden. Desondanks kende Nicolaas de verborgen pijn en vastberadenheid achter het gebaar van zijn mentor. Hij kantelde het flesje en tekende met zijn duim lichtjes een kruisje op Odino's voorhoofd, lippen en hart. Vervolgens opende hij een boek met heilige geschriften.

Odino bad: "Vergeef me, Heer, mijn vroegere overtredingen tegen U." Terwijl hij zijn biecht aflegde, boog Nicolaas zich over hem heen en mompelde Latijnse passages uit de Laatste Sacramenten.

Eindelijk opende Nicolaas zijn ogen en sprak Odino toe. "In Christus' naam, u bent vrijgesproken, Delon Odino des Gardiens."

Odino hoestte en zei met een piepende ademhaling: "Laten we er maar mee beginnen, Nicholas."

De jonge monnik wierp een blik achter zich en zag een nieuwsgierige Greville, die met zijn fakkel ver in de deuropening leunde. Nicolaas goot stiekem de olie uit de fles. Hij tilde het metalen kruis op, beet op zijn lip en hield zijn adem in terwijl tranen over zijn wangen stroomden. Vervolgens verborg hij zich grotendeels achter Odino en greep stevig de hand die voor hem open lag. Nicolaas liet de scherpe rand van het kruis langs de vingers van de monnik glijden en met een krachtige ruk scheurde hij een diepe snee open. Plotseling stroomde er een straal bloed langs Odino's vingers en Nicolaas leidde de warme vloeistof in de fles.

Greville snelde naar voren en wierp zijn licht over hen. "Je mag hem niet losmaken, Nicholas!"
"Ik maak hem niet los."

Greville zag de fles. "Bloedvergieten hoort niet bij de laatste sacramenten. Je moet hem doden!"
"Bemoei je met je eigen zaken, Greville! Dat is een van zijn laatste wensen."

'Het is dan definitief, mocht hij alleen nog maar de dood wensen.' Greville haalde zijn schouders op, verdoofd door alles wat hij die dag had meegemaakt, terwijl hij zich terugtrok naar de ingang van het badhuis.

Toen de fles bijna vol was, deed Nicolaas er haastig een kurk op, schoof de sierlijke doek van zijn nek en wikkeld Odino's vingers stevig in elkaar. Hij boog zich om Odino heen en fluisterde:
"Het is gedaan, broeder."

'Inderdaad, het zal gebeuren,' antwoordde Odino met gezwollen ogen. Met een aanhoudende glimlach draaide hij zijn hoofd alsof hij het aangename landschap bewonderde.

'Odino?' Nicolaas legde zijn hand op de schouder van de monnik en schudde hem zachtjes.

Odino knikte en antwoordde uit extase: "Hij is een vogel in een kooi, Ivan. Een andere wereld wacht op hem."

'Odino?' Nicholas schudde hem opnieuw.

De monnik vervolgde: "O, inderdaad! Lazarus zal er geen raad mee weten. Ik zal hem leren paardrijden." Hij proestte het uit van het lachen. Nicolaas leunde achterover en huilde. Een bezorgde uitdrukking verscheen op Odino's gezicht. "Wat moeten we met de paarden doen? Soldaten?"
"Bewaak de stallen."

De huilende jonge monnik kuste Odino op zijn wangen. "Ga met God, mijn vriend."

'Hij heeft nog nooit een paard gezien,' merkte Odino glimlachend op. 'Hij zal vliegen als de wind!'

Nicolaas klemde de warme fles vast en stond op, de ingebonden Schriften achterlatend naast de eveneens ingebonden Odino. De jonge leerling stond op en huilde, nu net zo blind voor zijn omgeving als zijn stervende mentor. Hij huilde niet omdat Odino's gedachten bij Lazarus waren in plaats van bij hem. Hij was ook niet ontredderd door het idee dat Odino zich niet meer van hem bewust was. Hij huilde omdat het puurste deel van hem samen met Odino stierf .

Het schelle geluid van een strijdhoorn galmde over het terrein van de abdij. Nicholas veegde zijn gezicht af en draaide zich om. Hij zag Greville uit de deuropening stappen, terwijl de bewakers hun posten verlieten en op het wapengeroep afstormden. Een soldaat te paard vertrapte Greville bijna, waardoor hij achteruit het gebouw in strompelde.

Nicolaas richtte zich tot Odino en boog diep: "Uw wil geschiede, mijn vriend." Hij draaide zich om en haastte zich naar de deuropening, maar Greville blokkeerde zijn weg. 'Waar gaat u heen met die fles, monnik? Ik sta u niet toe het badhuis te verlaten. Zou u alstublieft even willen wachten op—'

"*Krak!*" Zonder een woord te zeggen, sloeg hij Greville met zijn vuist op zijn kaak, waardoor die met zijn fakkel tegen de muur vloog. De jonge monnik brulde het uit terwijl hij woedend het gebouw uitstormde. 'Odino is klaar! Ivan is klaar! En nu ben ik er ook klaar mee!' Nicolaas snelde naar de slaapzaal met alles wat hem dierbaar was: de warme thermosfles, de laatste herinneringen aan zijn heilige mentor en een paar geliefde, zware, goed gestikte laarzen, verborgen onder de plooiën van een monnikspij, die hem ongetwijfeld zouden helpen een plechtige belofte te bezegelen die hij had gedaan ter ere van Odino's laatste wens.

De binnenplaats was in rep en roer, toen silhouetten van rennende soldaten door de zuidelijke poort van de abdij stroomden en hun zoektocht op de begraafplaats opgaven. Een vuurlijn markeerde het terrein terwijl een processie van fakkeldragende schildwachten vanuit de slaapzaal richting de kathedraal trok. Mannen schreeuwden, harnassen rammelden en paardenhoeven dreunden op het onophoudelijke ritme van een hoorn – een massieve formatie van militaire coördinatie domineerde nu het klooster.

Greville ontwaakte, roerde zich en sloeg op zijn smeulende mouw. Naast hem, in de hoek Buiten het badhuis omhulde een wervelende vlammenkolom een stapel gewaden die Ivan bij zijn ontsnapping had gebruikt. Hij strompelde, stikkend, het gebouw uit. Clodius greep hem vast.

'Er woedt een brand!' riep Greville geschrokken, terwijl hij over zijn kaak wreef. 'Nicholas is ontsnapt.'

Clodius trok aan zijn arm. "Het maakt niet uit! Kom met me mee!" De twee monniken verlieten de oranje gloed van de deuropening van het badhuis en slopen de duisternis in, slopen langs de schaduwrijke kant van de refter voordat ze achter de jeneverbesstruiken dook. Ik schoof de struiken opzij en keek toe hoe de soldaten zich opstelden in ononderbroken rijen die de hele omtrek van de kathedraal omsingelden. Paarden trokken munitiewagens door de noordelijke poort van de abdij, terwijl overlappende kreten van strenge bevelen over het bewaakte terrein galmden.

“Waarom komen ze samen?”

Clodius negeerde Grevilles vraag, klopte hem op de schouder en wees naar de voet van de abdijmuur. 'De kapitein heeft een steen bovenop de rollen geplaatst – precies daar, voorbij de soldaten. Zouden jullie het kunnen zien?’

Greville spande zijn ogen in. "Maar er is geen dekking. We zullen gepakt worden!"

"Dat lukt niet, tenzij je onnodig overhaast te werk gaat."

Greville draaide zich om. "Ik?" vroeg hij ongelovig.

“Houd je tegen de voet van de muur en de duisternis biedt dekking. De soldaten houden alleen de kathedraal in de gaten.”

Greville hapte naar adem. "Jij bent degene die ze probeert te bemachtigen!"

Clodius greep een handvol van Grevilles gewaad. 'We hebben weinig tijd! Zie je? Daar!' Hij wees naar het dak van de kathedraal. Greville keek omhoog en zag honderd stenen beelden die zich kronkelden als een nest slaperige slangen. De beelden stonden dicht bij elke rand van de terrassen.

"Lieve God! Ze bewegen!" riep Greville uit, terwijl hij een kruisje boven zich maakte.

'Inderdaad!' Clodius schudde hem wakker. 'We moeten deze plek ontvluchten, en die pagina's meenemen. Haal ze nu, nu het nog kan. Snel!'

Greville rukte zich los van de bemoeizuchtige monnik. 'Bent u Ivans lot door toedoen van de kapitein inmiddels vergeten? Ik laat me niet vermoorden om een rol papier!'

'Prima,' spuugde Clodius, terwijl hij zijn kin omhoog hief. Hij draaide zich om en begon de achterkant van de af te dalen. in de refter, mopperend. "Verwacht geen compensatie of medelijden als ik een koper voor ze vind!"

Greville riep hem na: "En als de kapitein je met zijn zwaard te lijf gaat, verwacht dan geen medelijden of de laatste sacramenten!" Clodius wuifde hem met een onwillige beweging weg en verdween in de duisternis. Greville draaide zich om en schoof de struiken opzij om een gepantserd paard met fakkels te zien galopperen vanuit de verste hoek van de kathedraal. Kapitein Bourne vertraagde het paard en hield zijn fakkel boven de hoofden van de ijverige soldaten die munitie verzamelden van een langzaam voorbijrijdende kar.

'Piekendragers en speerdraggers, luister nu!', riep Bourne tegen de rijen mannen die de kerk omsingelden. 'Jullie moeten laag bij de grond blijven – ruim onder jullie punten. Zet jullie wapens tegen de grond en maak jullie zwaarden gereed in jullie kleinere hand. Degenen onder jullie met lange messen, trek ze uit de schede en steek ze naast jullie voorste voet. Op mijn teken moeten jullie je zwaard laten zien, luid roepen en de dakduivels op jullie wapens lokken. Sergeanten van de Garde, voer mijn bevel uit!' De officieren te paard riepen over de helmen van de formatie die langs de rand stond opgesteld, en herhaalden Bournes bevelen. Piekendragers en speerdraggers stormden naar vo

Ze trokken naar voren met zwaaiende zwaarden en vormden een eerste verdedigingslinie.

“Kruisbogen, luister goed! Op mijn teken mogen jullie naar believen jullie wapens afvuren.” Blijf op je knieën zitten en berg je pijlen niet op. Verzamel ze op de grond naast je. Je moet al je pijlen gebruiken om de mannen voor je te verdedigen. Sergeanten van de Garde, voer mijn bevel uit!” Terwijl de gepantserde ruiters de formatie aanwezen, stroomde een golf kruisboogschutters naar voren en dekte de piekeniers met hun wapens.

Bourne bekeek het dak van de kathedraal voordat hij zijn paard langs de groeiende menigte stuurde. "Pijlen, luister goed! Verdeel jullie gelijkmatig. Sta rechtop achter de kruisboogschutters en dek de voorste gelederen. Degenen onder jullie die hun mond gebruiken voor een snelle afschieting, mogen niet meer dan twee pijlen tegelijk afschieten. Schiet al jullie pijlen op de duivels voordat jullie je bevoorrading oproepen!" Een muur van boogschutters rolde naar voren en Bourne draaide zijn paard om, roepend: "Bevoorraders, luister goed! Jullie moeten snel en gestaag uit jullie wagens komen. Blijf laag bij de grond en leg de voorraden aan de voeten van jullie soldaten, en geef ze een teken met een klap niet hoger dan hun laars. Sergeanten van de Garde, voer mijn bevel uit!"

En toen de kapitein instructies doorgaf aan zijn manschappen, zag Greville het vage silhouet van Clodius naar voren stormen en stokstijf blijven staan, terwijl hij aarzelend langs de voet van de abdijmuur liep. Hij bewoog zich in het ritme van de steeds veranderende richting waarin Bourne zijn blik richtte.

Bourne hief zijn hand hoog en maakte zijn mannen gereed. "Kruisbogen, vuur je eerste salvo af op de duivels! Mik gelijkmatig tussen hen in. Pieken en speren, op mijn teken!" Bourne scande de bovenste richels van de kerk af voordat hij zijn arm zwaaide. "Los!" Terwijl een salvo pijlen de kathedraal bedekte en een regen van vonken over de stenen grotesken explodeerde, stormde Clodius naar voren, keerde de steen om, greep de rollen en haastte zich naar de refter. De piekeniers rammelden met hun zwaarden tegen hun speren, spottend, terwijl de kruisboogschutters haastig hun geweren herlaadden.

De beelden kropen naar de rand van het dak en keken neer op het leger dat hen had opgeroepen. Geen twee stenen beesten waren qua uiterlijk hetzelfde. Onder een volle maan waren hun groteske trekken duidelijk zichtbaar. Sommige hadden vogelkoppen, andere honden- en slangenkoppen. Hun lichamen waren een mengsel van verschillende dieren – deels leeuw, deels mens en deels varken – en ze hadden klauwen, hoektanden, hoeven en staarten. Elk leek een afschuwelijke samenstelling van verschillende wezens, maar ondanks al hun uniciteit deelden ze één gemeenschappelijk kenmerk: op hun rug hingen uitgestrekte, vliesachtige vleugels.

'Los!' Een nieuwe golf bouten werd afgevuurd en een nieuwe vonkenregen omhulde de stenen grotesken, waardoor ze in een razernij van raspende vleugels, knarsende tanden en klauwende klauwen ontketenden. Gekrijs en gebrul galmden over het terrein van de abdij terwijl ze zich tegen elkaar keerden en vochten om ruimte op de terrassen. Ze stortten zich naar beneden, over het dak van de kathedraal en stortten zich op de soldaten als een zwerm granieten kraaien boven een maanverlicht veld.

'Speren! Pijlen! Soldaten!' schreeuwde Bourne. Maar de gelederen braken, wapens werden neergelegd en soldaten renden alle kanten op. De helse afleidingsmanoeuvre was begonnen.

Clodius vloog met de opgerolde bladzijden langs de zijkant van de refter en passeerde Greville terwijl hij riep: "Schiet op! Kijk niet achterom!" De twee monniken renden de binnenplaats over, vluchtend voor het geschreeuw en gegil van een verschrikkelijke aanval. Clodius sprong in de struiken achter het badhuis en greep Greville vast. "De zuidpoort is onbewaakt! We zullen de buitenmuur van de abdij omsingelen, naar de stallen gaan en een paard bemachtigen!" Clodius rukte zich een weg uit de struiken en snelde langs de schaduwrijke kant van het badhuis omhoog.

Greville rende achter hem aan, struikelde over een hoop gewaden en rolde het maanlicht in. Pas toen ontdekte hij Ivans lichaam, met een lege blik in zijn ogen. Greville sprong overeind en riep Clodius. Clodius stopte en keek achterom, en Greville zag...

Het wit van zijn ogen vernauwde zich en een uitdrukking van pure angst verscheen op zijn gezicht. Greville verstijfde.

'Keer je niet om,' spuwde Clodius, terwijl hij zich terugtrok naar de poort van de abdij. 'Ik zal je daar ontmoeten.' **de stallen."**

Greville keek over zijn schouder en zag een grote stenen groteske die hem stiekem besloep. Het leek op een griffioen, met het gevleugelde lichaam van een leeuw en de gigantische kop en klauwen van een roofvogel.

Greville zakte snikkend tegen de muur van het badhuis. "Help me, Clodius." Bij elke trillende stap die hij naar de voorkant van het badhuis zette, kwam het granieten beest dichterbij. "In godsnaam, roep het weg!" In plaats daarvan vluchtte Clodius. Greville schreeuwde, rende om de hoek van het gebouw en dook de rook in die uit het badhuis opsteeg.

bij de ingang van het badhuis. Een gloeiende hoop gewaden verlichtte het schemerige interieur.

Greville verborg zich achter een middenpaal – gehurkt in de schaduw achter de brede rug van een bebloede en altijd grijnzende Odino, die naar niets anders staarde dan een scheur in de vloer. Odino was veel te dood om het snivelende gewaad te redden van het afschuwelijke monster dat nu door de deuropening stapte, de duisternis afspeurend en de plavuizen bekrazend.

Clodius rende in paniek weg en botste tegen soldaten aan die hun posten inmiddels hadden verlaten. De geliefde bladzijden van de monnik lagen verspreid over de grond, en hij verzamelde ze op zijn

Op handen en knieën. Toen rende hij naar de zuidpoort, zijn mond wijd open van angst, wijd genoeg om een vreselijke gil te slaken die over de binnenplaats galmde, toen een vliegend beeld naar beneden dook en hem van de aarde rukte. De groteskheid ervan was ongeëvenaard door welke gruweldaad dan ook die ooit van het dak van de kathedraal was gevlogen, want het droeg het lichaam van een slang, de kop van een geit en poten als die van vele kronkelende spinnen. De afschuwelijke creatie voerde Clodius over de abdijmuur en hoog de lucht in – hoog genoeg zodat de hele omgeving de aanhoudende angst in zijn keel kon horen. Het sleurde de goede monnik mee, diep de ongerepte bossen in, naar de donkerste plekken, slechts gemarkeerd door een spoor van en broze bladzijden die uit de zwarte hemel neerregenden.

Nog steeds in de abdij stormden kapitein Bourne en elf ruiters met donderend geraas naar buiten. Noordpoort, galopperend over een open plek en stormend de abdijweg op richting het dorp Murat. "Blijf bij elkaar!" schreeuwde Bourne, "Zwaarden hoog en hoofden laag! Blijf onder de bomen!" Maar bij elke open plek in het bos klonk een schreeuw die het verlies aankondigde van weer een man die van zijn paard werd gerukt. Bij elke slag lag er weer een paard verpletterd onder de scheurende klauwen van de steen. Inderdaad, de avond behoorde toe aan een sinistere engel, lachend en heen en weer wandelend diep in de aarde.

Zo vernietigde kardinaal Jean-François Blasi, met slechts enkele voorgedragen woorden uit een bijna vergeten verzameling vertalingen van Naramsin, eigenhandig een van de twee zwaarst versterkte abdijen van de Heilige *Stoel – de Abdij van de Gardisten – en* verpletterde hij het meest capabele compagnie van de Koninklijke Garde van Zijne Majesteit – de elitetroepen van kapitein Bourne . In het vluchtige moment dat eendagsvliegen nodig hebben om te paren en te sterven, kostte één enkele godslasterlijke daad, in de missie van één man om wraak te nemen, het leven aan vierhonderd soldaten, priesters en schildknepen, terwijl hij de tweede van de drie Poortstenen opende en het Grote Zegel, dat de sluitsteen van de Grote Afgrond vormde, verder verzwakte.

Diep onder de vervallen abdij – ver onder de brandende catacomben – vanuit de diepten van de hel weerklonk het engelachtige gelach van Lucifael, want deze verdoemde gebeurtenis verdiende haar onverdeelde aandacht.

~*~

Een halve avond lang reisde Lazarus precies westwaarts onder een grote maan en een zee van sterren. Hij beklom de rotsachtige, ongetemde heuvels van de provincie Auvergne en baande zich een weg door het uitgestrekte, schaduwrijke landschap – alles wat hem onbekend was. Onderweg, wanneer vlagen van angst plaatsmaakten voor kalmere momenten die hem tot bezinning brachten, beschouwd als de hoofdoorzaak van dergelijke verontrustende gevoelens.

Simpelweg kende Lazarus alleen de grenzen van de catacomben van de abdij – de ondergrondse wereld die hij had achtergelaten. De tunnelwanden stonden stevig, hun solide en leidende paden voor altijd onveranderlijk. De standvastige voorspelbaarheid van de catacomben bleek een manier om zijn tijdelijke zorgen te verzachten, en nu diende het verzamelen van die plek en de mensen met wie hij daar had geleefd, een soortgelijk doel. Alleen wist hij nu dat hij hen misschien nooit meer zou zien – zijn hart lag zwaar als graniet in zijn borst.

Lazarus was al lang vertrouwd met de mechanismen van zijn dromen en met de steeds veranderende visioenen die ze bevatten. Mocht een droom bijvoorbeeld ooit uitmonden in een eindeloze nachtmerrie, dan kon hij zichzelf altijd wakker maken, al was het maar om een aangename en voorspelbaardere versie ervan op te roepen. En Lazarus had vaak gedroomd van een wereld d. De catacomben, terwijl hij elk detail dat hij over deze bijzondere plek had vernomen, probeerde te reconstrueren. Toch had hij nooit kunnen vermoeden dat het zich als zo'n onvoorspelbare en onontkoombare nachtmerrie zou voordoen als nu. Er waren geen paden of kronkelende stenen – het oneffen en onvoorspelbare landschap leek zich in alle richtingen uit te strekken. Misschien lag de oorzaak van zijn verontrustende gevoelens ergens verborgen in de storende gedachte dat hij zich simpelweg niet uit dit moment kon losmaken en zichzelf niet kon wakker schudden door de vertrouwde stem van zijn vader, die hem riep om de fakkels in de catacomben weer aan te steken.

Een koude en vermoeide Lazarus beklom de laatste van vele verraderlijke bergkammen. Hij stond bovenop de berg. Zijn vuile gewaad wapperde als een vaandel in een frisse oostenwind. Door donkere kijkgaten tuurde hij over een diepe vallei, een droge en rotsachtige rivierbedding. Aan de overkant van de stenige vallei rees de steile rotswand op tegen de zijkant van een kleine berg, en aan de voet van de rotswand, Lazarus zag een treffende gelijkenis tussen een ingedrukt gezicht en een brullende *mond: de Bergmond*. Met een grimmige vastberadenheid die Ivan evenaarde, haalde hij zijn schouders op en daalde de bergkam af als een trotse man die ter dood veroordeeld was. Hij liep door de schaduwrijke vallei van stenen, richting de klif, tot de gapende mond hem opslokte.

[Einde hoofdstuk 8]

Dit literaire werk is gecreëerd d uitsluitend ter ere van

Edgar Allan Poe (1809-1849)

— Moge zijn nalatenschap in ons allen voortleven —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~